

ਤੀਬਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਵਿਹਾਰਾਤਮਕ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ: ਇੱਕ ਸਮਰਥਨ ਚਿੱਠੀ

Bernard Rimland, Ph.D.
Autism Research Institute
4182 Adams Avenue
San Diego, CA 92116

“ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਆਤਮਲੀਨਤਾ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਹਾਂ। ਲੇਟ ਮੀ ਹਿਅਰ ਯੋਅਰ ਵੋਇਸ (Let Me Hear Your Voice) ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾਵਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਵਿਹਾਰਾਤਮਕ ਦਖਲ ਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਇਆ ਹੈ, ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤੀਬਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਖਲ ਵਿਹਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਨਾਮਾਂਕਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਹੋ ਗਏ ਹਾਂ। ਸਕੂਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸ਼ੱਕਵਾਦੀ ਹਨ ਅਤੇ ਹਿਚਕਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਲਈ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮਰਥਨ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੋਗੇ?”

ਲਗਭਗ ਪਹਿਲੇ ਇੱਕ ਦਰਜਨ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਮ “ਉਸਨੂੰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੋਵੇ” ਸਮਰਥਨ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ ਜਿਸਨੂੰ ਪੂਰੇ ਡਾ. ਐਸ., ਕੈਨੇਡਾ ਅਤੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਆਸਟ੍ਰੇਲਿਆ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਉਹਨਾਂ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਦਦ ਲਈ ਫੋਨ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਫੈਕਸ ਕੀਤੇ ਹਨ ਜਾਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਪਰਿਵਾਰ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਮੇਰੀ ਸਮਰਥਨ ਚਿੱਠੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ:

ਉਸਨੂੰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੋਵੇ:

ਆਤਮਲੀਨਤਾ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਿਸਰਚ ਵਿੱਚ 30 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਨੁਭਵ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਆਟਿਜ਼ਮ ਰਿਸਰਚ ਰਿਵਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਦਰਿੜ੍ਹਤਾ ਨਾਲ ਅਧਿਕਾਰਕ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਆਤਮਲੀਨਤਾ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਧੀ - ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਉਪਲਬਧ ਵਿਧੀ - ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਤੀਬਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਵਿਹਾਰਾਤਮਕ ਦਖਲ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੀਬਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਵਿਹਾਰਾਤਮਕ ਦਖਲ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਲਈ ਮੇਰਾ ਸਮਰਥਨ ਸਬੂਤ ਦੀਆਂ ਦੋ ਲਾਈਨਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ:

ਰਿਸਰਚ: ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਰਿਸਰਚ ਦਾ ਸਬੂਤ ਆਤਮਲੀਨਤਾ ਵਿੱਚ ਤੀਬਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਵਿਹਾਰਾਤਮਕ ਦਖਲ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਦਰਿੜ੍ਹਤਾ ਨਾਲ ਸਮਰਥਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਿੰਸਟਨ ਚਾਈਲਡ ਡਿਵੈਲਪਮੈਂਟ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਦੇ ਫੋਂਸਕੇ ਅਤੇ ਹੋਰ (Fenske et al.) ਦੁਆਰਾ 1985 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਐਨਲਸ ਆਫ ਇੰਟਰਵੇਨਸ਼ਨ ਇਨ ਡਿਵੈਲਪਮੈਂਟਲ ਡਿਸਓਬਿਲੀਟੀਜ਼ (Annals of Intervention in Developmental Disabilities) (ਵਾਲਿਊਮ 5, ਪੇਜ 849-56) ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਨਾਮਾਂਕਿਤ ਆਤਮਲੀਨਤਾ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ 60% ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਮੁੱਖ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਜਾਣ ਲਾਇਕ (ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ) ਲੋੜੀਂਦਾ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਪੀਸੀਡੀਆਈ (PCDI) ਅਧਿਐਨ ਨੇ ਬੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ। ਤੀਬਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਵਿਹਾਰਾਤਮਕ ਦਖਲ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਉੱਚ ਪੱਧਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲਈ ਮੁੱਖ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੀਬਰ ਦਖਲ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ 19 ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਾਪਾਂ 'ਤੇ, 40 ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਸਮੂਹ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜੋ ਘੱਟ ਤੀਬਰ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। “ਤੀਬਰ” ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਨੌਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਮੁੱਖ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ ਜਾ ਸਕਿਆ ਜਦ ਕਿ ਵਿਰੋਧੀ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨੂੰ। ਆਈਵਰ ਲੋਵਾਸ (Ivar Lovaas) ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਯੂਸੀਐਲਏ (UCLA) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਨਤੀਜੇ ਇੰਨੇ ਅਕਲਪਿਤ ਸਨ ਕਿ ਜਰਨਲ ਆਫ ਕਨਸਲਟਿੰਗ ਐਂਡ ਕਲੀਨੀਕਲ ਸਾਇਕੋਲੋਜੀ, ਦੇ ਸੰਪਾਦਕਾਂ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸਹਾਇਕ ਸੰਪਾਦਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੁਬਾਰਾ ਨਿਰੀਖਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ (ਵਾਲਿਊਮ 65, ਨੰਬਰ 1, 1987, ਪੇਜ 3-9)। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਅਮਰੀਕੀ ਜਰਨਲ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਮੰਦਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਫਾਲੋ-ਅਪ ਲੇਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ

ਮੈਕਈਚਿਨ (McEachin), ਸਮਿਥ (Smith) ਅਤੇ ਲੋਵਾਸ (Lovaas) ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਇਕਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਤੀਬਰ ਸਮੂਹ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਵਿੱਦਿਅਕ ਤਰੱਕੀ ਅਤੇ ਆਮ ਸਮਾਜਿਕ ਉਪਲਬਧੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪੂਰੇ ਕਿਸ਼ੋਰ-ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਜਾਰੀ ਸੀ।

ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਹਾਲ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਪੇਸ਼ਾਵਰਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ, ਜੋ ਲਗਭਗ ਇੱਕੋ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਭਰੀਆਂ ਸਨ, ਇਸੇ ਅੰਕ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ।

ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਤੀਬਰ ਦਖਲ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਨਤੀਜੇ, ਜਰਨਲ ਆਫ ਆਟਿਜ਼ਮ ਐਂਡ ਡਿਵੈਲਪਮੈਂਟਲ ਡਿਸਓਬਲੀਟੀਜ਼ (ਵਾਲਿਊਮ 21, ਨੰਬਰ 3, 1991, ਪੇਜ 261-290) ਵਿੱਚ ਰੁਟਗਰਜ਼ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਹੈਰਿਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਜਦ ਕਿ ਪੀਸੀਡੀਆਈ ਅਤੇ ਯੂਸੀਐਲਏ ਅਧਿਐਨਾਂ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਆਤਮਲੀਨਤਾ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ, ਰੁਟਗਰਜ਼ ਅਧਿਐਨ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਹਲਕੇ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਮੱਧਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸਨ।

ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤ: ਲੋਵਾਸ ਅਧਿਐਨ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪੂਰੇ ਯੂਨਾਈਟੇਡ ਸਟੇਟਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਰਪਰਸਤਾਂ ਨੇ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਤੀਬਰ ਵਿਹਾਰਾਤਮਕ ਦਖਲ ਦਾ ਬੀੜਾ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ, ਕਦੇ-ਕਦੇ ਘਰੇਲੂ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਕੂਲ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ। ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਖਲ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮਾਂ ਲਈ ਜੋ ਨਿਯਮਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਮਈ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਮਾਂ ਨੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਲਈ ਟੈਲੀਫੋਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਆਤਮਲੀਨਤਾ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਕੂਲ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬੇਟੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸੁਧਾਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਸਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਬੇਟੇ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਧਾਰ ਦਰਸਾਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੀਬਰ “ਲੋਵਾਸ” ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਅਸਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਗਲਤ ਧਾਰਨਾਵਾਂ: ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 1965 ਵਿੱਚ ਵਿਹਾਰ ਤਬਦੀਲੀ ਦੇ ਬਾਰੇ ਲਿਖਣਾ ਅਤੇ ਲੈਕਚਰ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਦੋ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸਨ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਹੀ ਦੋ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਅੱਜ ਵੀ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹਨ।

ਵਿਹਾਰਾਤਮਕ ਦਖਲ ਦੇ ਕੁਝ ਆਲੋਚਕ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦਖਲ ਨਾਲ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੀਲਾਂ ਵਰਗੇ ਸਖ਼ਤ, ਰੋਬੋਟ ਜਿਹੇ ਵਿਹਾਰ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਬਕਵਾਸ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਪੁਸਤਕ ਲੇਟ ਮੀ ਹਿਅਰ ਯੋਅਰ ਵੋਇਸ (Let Me Hear Your Voice) ਵਿੱਚ ਲੇਖਿਕਾ ਕੈਥਰੀਨ ਮੋਰਿਸ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉਸਦੇ ਦੋ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਤਮਲੀਨਤਾ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਬੱਚੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਊ-ਯੋਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੰਤ੍ਰਿਕਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਗਾਂ ਅਤੇ ਸਾਈਕੋਏਟ੍ਰਿਸਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਤਮਲੀਨਤਾ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਹੱਦ ਤਕ ਦੁਬਾਰਾ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਮੁੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਤੀਬਰ ਘਰ-ਅਧਾਰਤ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਖਲ ਵਿਹਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੇ ਸਮਝਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਈਰਾ ਕੋਹੇਨ, ਪੀ. ਐਚ. ਡੀ. (Ira Cohen, Ph.D.) ਅਤੇ ਰਿਚਰਡ ਪੇਰੀ, ਐਮ. ਡੀ. (Richard Perry, M.D.) ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕੈਥਰੀਨ ਮੋਰਿਸ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਦੋਨਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਲੀਨਤਾ ਦੇ ਕੋਈ ਲੱਛਣ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਤਲਬ ਨਾਲ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ, ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ, ਜਰਨਲ ਆਫ ਦਿ ਅਮੈਰੀਕਨ ਅਕੈਡਮੀ ਆਫ ਚਾਈਲਡ ਐਂਡ ਐਡੋਲੇਸੇਂਟ ਸਾਈਕੋਏਟ੍ਰੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਵੇਗਾ।

ਦੂਜੀ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਿਹਾਰਾਤਮਕ ਦਖਲ ਲਈ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤਿਕੂਲ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ! ਵਿਹਾਰਾਤਮਕ ਦਖਲ ਵਿੱਚ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪੁਨਰਬਲ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵੱਧ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਲਕੇ ਜਿਹੇ ਵੀ ਪ੍ਰਤਿਕੂਲ ਉਤਸ਼ਾਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਜੋਰਦਾਰ “ਨਹੀਂ” ਦੀ ਵੀ ਦੁਰਲੱਭ ਹੀ ਲੋੜ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। (ਪ੍ਰਤਿਕੂਲ ਉਤਸ਼ਾਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਕਸਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।)

ਆਤਮਲੀਨਤਾ ਤੋਂ ਰਿਕਵਰੀ: ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਵਿਹਾਰਾਤਮਕ ਦਖਲ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਇੰਨਾ ਸ਼ੱਕਵਾਦ ਕਿਉਂ ਹੈ? ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ, ਕੁਝ ਲੋਕ ਸੁਭਾਵਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕਵਾਦੀ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਲੀਨਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜੀਵ ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਅਸੰਭਾਵਿਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਵੇ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਹਾਰਾਤਮਕ ਇਲਾਜ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ, ਤੀਬਰ, ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਲਗਭਗ ਨਾ-ਮੰਨਣਯੋਗ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲੈਣ ਦੀ ਸਰੀਰ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਾ ਸਮਝੋ। ਕਿਸੇ ਓਲੰਪਿਕ ਜਿਮਨਾਸਟ ਦੇ ਅਸਧਾਰਣ ਹੁਨਰਾਂ 'ਤੇ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਜਿਮਨਾਸਟ ਦੇ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਰਤਬ ਸਿਰਫ਼ ਤੀਬਰ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਬੂਤ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕੁਝ ਆਤਮਲੀਨਤਾ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਸਮਰਥਤਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਣਾ ਸੰਭਵ ਹੈ ਜੇ ਉਹ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੀਬਰ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਤਿ ਹਫ਼ਤਾ 30 ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਾ ਹੋਵੇ।

ਪਰ ਉਹ ਕੀ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਭਿਆਸ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਤਮਲੀਨਤਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਮੈਂ ਆਪਣੇ 1965 ਲਈ “ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਅਨੁਕੂਲਨ: ਮਾਨਸਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਖੋਜ”, ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਅਨੁਕੂਲਨ [ਜਿਸਨੂੰ ਵਿਹਾਰ ਤਬਦੀਲੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ], ਕਿਉਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿ ਕਿਉਂ ਵਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਆਮ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਨਵੇਂ ਵਿਹਾਰਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਖੁਦ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਹਾਰ ਸਿਖਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਇਲਾਵਾ, ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਸਿਖਲਾਈ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਧਿਆਨ ਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਅਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਦੇਸ਼ ਖਾਸ ਲਈ ਅਨੁਕੂਲਿਤ ਕਰਨਾ - ਸਿੱਖਣਾ ਕਿ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਕਿਵੇਂ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕਿਸ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ - ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਇੰਨੇ ਸੁਭਾਵਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਤਦ ਤਕ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਤਕ ਤੁਸੀਂ ਧਿਆਨ ਨਾ ਲਗਾ ਸਕੋ। ਮੈਂ ਸੁਝਾਉ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਆਤਮਲੀਨਤਾ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਕਿਵੇਂ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ, ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇ ਬਿਨਾਂ - ਕਾਲਜ ਡਿਗ੍ਰੀ ਵਰਗੀ ਲੰਬੇ-ਵਿਸਤਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਹੀਂ - ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਜਿਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਉਹ ਛੋਟੇ ਕਦਮਾਂ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਸਕਣ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਣਗੇ। ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਸਿਖਲਾਈ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਆਤਮਲੀਨਤਾ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਬੱਚਾ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਿੱਖਦਾ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਉਹ ਸਿੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ 30 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖੇ ਸਨ, ਤਦ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਤਮਲੀਨਤਾ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਬੱਚੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਧਿਆਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਗਾਉਣਾ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਹਾਲਾਤਾਂ - ਤੀਬਰ ਵਿਹਾਰ ਤਬਦੀਲੀ - ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਧਿਆਨ ਲਗਾਉਣਾ ਸਿੱਖਣ। ਉਸੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ (ਜੋ 1965 ਵਿੱਚ ਆਟਿਜ਼ਮ ਸੋਸਾਇਟੀ ਆਫ਼ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਭਾਸ਼ਣ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ), ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ, - “ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਬੱਚਿਆਂ - ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਮੰਦਬੁੱਧੀ ਜਾਂ ਆਮ - ਦੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹੀ ਮਜ਼ਬੂਤ, ਢਾਂਚਾਗਤ, ਕਲਾਸਰੂਮ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਵਧਾ-ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਬੱਚੇ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਅਧਿਆਪਕ ਉਸਦੀ ਅੱਗੇ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਅਤੇ ਸਮਾਜੀਕਰਨ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਵਿੱਚ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ... ਜੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਜਿੱਦ 'ਤੇ ਉਤਰ ਜਾਣ ਕਿ ਬੱਚਾ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਪਰ ਵਰਣਿਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨ, ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਅਸਧਾਰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।”